

Tôi! Tại tôi...

Hồ Đắc Vũ

Bệnh Viện Boston, khu Bác sĩ Gia Đình. Tôi ngồi đợi khám bệnh. Ngáp dài, chảy nước mắt, lim dim, nhưng vẫn còn thấy. Cô gái Á Châu trẻ đẹp dầy ghề bên kia cười, chào.

- Chào anh
- Chào cô, VN à?

Cô gật đầu, tôi qua ngồi sát bên, hỏi han thời sự, nắng mưa, quê làng... Cô chỉ gật đầu, cười.

Không biết cô tên gì, nhưng tôi bắt đầu câu chuyện...

... Thất nghiệp chừng 6 tháng, vợ tôi có bệnh: Thở dài, ngáp ngắn, cho tới 1 năm thì tắt thở, không phải là tôi tắt thở, mà vợ tôi tắt, không còn thở dài. Nhà chỉ hai vợ chồng, nên rất yên lặng, trừ khi cô chạy jogging trên máy, hoặc hát karaoke, bây giờ thì cực kỳ lặng im như chánh điện mùa (?) Đông chùa Thiên Mụ. Lúc nào tôi cũng đi đứng nhẹ nhàng, rón rén, sợ rằng cô ta nghe thấy tiếng động của tôi thất nghiệp đang ở đây, trong nhà này.

Xưa, tôi học võ, nên rón rén thương thừa, mùi đầu ngón chân nhuyễn như bậc Đại Sư Võ Đang di hành trên đầu ngọn cỏ.

- À!!!! Anh tưởng vậy là tui hông nghe, hông thấy anh hả?

Tôi cứng ngắc.

- Tôi thấy anh bằng cái hồn! Chớ không phải bằng lỗ tai, con mắt!

Đang đưa chân ở thể Bạch Hạc trầm khê (Võ Đang, Trương Tam Phong tuyệt kíp) thì tôi cứng lại.

- Không! Anh đang luyện võ Tây Tạng: Hiện thân hà vô thân, hữu âm... Á no sound!
- Tui hông giỡn với anh, còn mấy năm nữa về hưu, ráng làm thêm cho đầy đủ. Già đỡ sợ.

Tôi đặt chân xuống trung bình tấn, thẳng người, co 2 tay đẩy nhẹ ra trước, vận hơi xuống đan điền, thở.

- Phì...!! Nghỉ mấy tháng xả hơi em.

Cô yên lặng mở tủ lạnh, lấy trái dưa leo, cà chua, cắt những lát mỏng, đắp lên mặt, mặt mày xanh đỏ như Thị Nở phồng nước sôi, tôi nhắm mắt.

Hồ Đắc Vũ

Thói quen triền miên từ bao năm của tôi là: Sáng thứ 7, dậy 7 giờ sáng, coi tin tức thư từ bài vở, nghỉ tập thể dục, đi tắm, cạo râu, chải đầu, điện đồ, làm bữa sáng cho 2 người: 2 đĩa lớn, mỗi người: 2 lát cheddar cheese, 2 lát salami, 2 lát xúc xích bò ướp tỏi, 2 trứng hấp nước sôi, 2 lát ham, cà chua, dưa leo, ớt xanh, nấm trắng, ly sữa cho tôi, ly nước dâu cho vợ.

Hôm nay cũng thứ 7, cái thói quen diễn biến y như cũ... Cho đến khi tôi đặt mọi thứ xuống bàn, thì... Sao hôm nay yên lặng quá! Giống cái yên lặng của dãy núi đất đỏ mịt mù bụi, từng lọn cỏ gai bay tròn, lông lóc trong cơn gió khô miền Viễn Tây trong phim Django, tay cao bồi Franco Nero mắt xanh nheo nheo, dạng chân, ngón tay co co, dưa xuống... chụp súng.

Và vợ tôi nổ liền.

- Sống kiểu này chắc em qua đời sớm!

Tôi, nổ lại.

- Anh thì qua đời lâu rồi...chưa chôn thôi!
- Giải châm chọc. Dỡ việc làm!
- Làm việc gần 35 năm... Dỡ sao em? Sông có khúc, làm có lúc. Sông hết khúc, anh hết làm. Nghỉ cho khỏe... Có sao!
- Tui nản! Người ta rùng rình, áo quần, bóp, xách El Vi, Hơ mệt.
- Thì em cũng có rồi! Mệt cái gì?
- Hermes, không phải MỆT... Năm nay kiểu khác.
- !!!

- Ai cũng du lịch, Pháp Ý, Tiệp, Tàu... Cu này Cu kia!... Tui lòng vòng Cali là hết!
- Cruise! Không phải Cu.
- Tui nói tắt cho gọn! Cruise hay Cu... cũng vậy thôi.
- Khác! Cu thì anh có, Cruise thì mọi người có.

Vợ tôi lột cái mặt nạ dưỡng da trên mặt, ném vô thùng rác.

- Không lẽ anh ngồi nhà ăn thất nghiệp hoài? Đi làm nhà hàng.

Tôi phân trần.

- Không biết! Không làm!
- Bưng bê, rửa chén, sai gì làm đó thì cần gì biết?
- Không biết bưng... bê tô, bê chén, lương không đủ đền.
- Sao không đi làm sàn nhà?
- Càng không biết! Hư sàn! Mất lương.

Tôi cười, rộng miệng như thằng Joker, phim Batman.

- Sao em không thử đi làm? Làm thư ký chẳng hạn.

Vợ tôi quay lại.

- Tui từng là chủ, có bằng Đại Học...

Cô nhún vai.

- Không thích hợp!
- Làm ngân hàng!
- Gần mực thì đen... Làm ngân hàng thấy tiền không phải của mình, thềm tiền!

Bước mấy bước, quay lại.

- Tôi sẽ lấy Master, PhD... sẽ làm...

Tôi ngắt.

- Thì em có mấy cái Master ... rồi! Shopping hoài thì tới PhD thôi!

Cô bỏ tay xuống nhìn tôi trừng trừng... Một bước, hai bước... Ba bước. Chụp con dao trên quầy. Tôi tính chạy. Cô mở tủ lạnh, lấy trái Lê Tàu, để xuống bàn.

- Phụ!

Trái lê to như trái bưởi văng làm 2 miếng, cô lấy một, cắn rào rào. Tôi hoàn hồn.

Cô chụp miếng giấy lau miệng, khệnh khạng bước đi, quay người thật chậm... như Clint Eastwood tay co co...

Mắt nheo hí hí. Nổ một phát.

- Ly dị!...

Trật lất. Nổ phát thứ 2.

- Tui sẽ ly dị!

Trật luôn. Tôi nhảy khỏi ghế, hớn hờ.

- Trời!... Ly dị! Thiệt hả em?

Tôi mừng quá.

- Bao giờ em? Anh đợi câu này mấy năm "Gồi"

Mặt Clint Eastwood vợ tím lại.

- Ngày mai! Cha sẽ thấy!

Cô ra phòng ngoài, hát karaoke, bài "Giết người trong mộng" của bác Phạm Duy.

Tôi nói nhiều, không làm, vợ tôi nói quá nhiều... mà làm, làm liền. Tuần sau, nhận thư thông báo ly dị của văn phòng Luật Sư, cùng với thư vợ tôi cho hay cô về nhà Má ở LA nghỉ ngơi dưỡng bệnh (!?)... Cô đang khỏe như bà Triệu, nhưng vì tôi thất nghiệp làm cô stress, khủng hoảng tâm thần, cơ thể bất an, cuộc đời bất ổn, cô lâm bệnh, xấu xí như Cẩm Nhung.

Vợ tôi đi, 1 ngày.

Giờ trọng đại đã tới, lịch sử đời tôi lên một cung trường, thân thể dài ra 5 phân (trước khi lấy vợ, tôi cao 1.70m, năm trước đo lại, chỉ còn 1.65m, mất 5 phân)

Tôi tắm rửa, diện những bộ đồ tôi đã mua trước đây, vợ tôi cấm không cho mặc.

- Anh đen sao mặc áo màu cam? Giống phu sửa đường quá!

Tôi lấy cái quần tím.

- Cái bụng toàn bia, to hơn ngực... Mặc quần rộng, màu tím là sao? Kiểu Mỹ đen hả?
- Áo da mặc sát vô, ngắn một chút, anh mua rộng, dài, giống con rùa rang muối ghê!

Lấy bộ vét Versace.

- Mặc áo vét đi đám cưới mà diện giày Nike?!
 - Đi chơi Florida... Anh đội nón nỉ? Quần len?
- Cô chỉ ngón tay vô đầu tôi, phang tiếng Mỹ: Something wrong!

...Hà! Hà! Bữa nay tôi làm tuốt. Không wrong riết gì hết.

Trời mùa hè, 80 độ F, một con người mặt áo da đen, quần Jean tím ống rộng, áo thun màu cam, giày Nike màu xanh lá, đội nón nỉ vàng... tung tăng ngoài phố đi bộ Boston... Cha Mỹ đi ngang chào.

- Happy Halloween!
- Mấy đứa nhỏ chạy theo.
- Candy! Candy!
- Nhiều người xầm xì, cười.
- Quảng cáo cho đoàn Xiếc bên Chelsea?
 - Chắc là quảng cáo cho hãng sơn ở Home Depot!

Vợ tôi đi, 2 ngày. Tối đó, tôi ra Bar, nhậu bữa tưng bưng nhất trong 30 năm, kể từ ngày tôi lập gia đình. Cầm ly scotch mà văng vẳng lời sấm truyền của vợ.

- Mỗi bữa ăn, 1 ly chất đỏ, uống với bạn thì 4 lon bia, đám cưới chỉ 2 shot Cô nhắc! Rượu nhiều hư gan, nát thận.... Liệt dương buồn chết... Mau xúc dầu thánh! Đám nào cũng vậy, tôi xong 2 shot Cô Nhắc, là cô vợ.
 - Dà! Cám ơn mấy anh, ảnh tiểu đường (?) không uống được.
 - Phải lái xe! Dà! Mai làm sớm.
 - Mai thứ 7 mà chị. Làm gì?
 - Dà! Ảnh làm vườn.
 - Mai Chúa Nhật mà chị. Làm gì?
 - Dà! Ảnh giữ trẻ.
 - Mới sinh à?
- Vợ tôi chỉ vô mình.
- Tui!

Dần dần tôi mất hết bạn nhậu, còn vài người quen từ SG, lâu lâu uống rượu như uống nước Thánh. Ha! Ha!

- Em ơi hù anh làm gì, cản trở sự ăn nhậu của anh làm chi! Bữa nay anh uống hũ chìm... Vượt biên, gặp cướp, bão biển, tàu bể còn chưa chết... Chúa ở cùng anh mà em! Rượu làm sao khai tử anh được?!
- Thứ 4, ai cũng đi làm sáng mai, không muốn nhậu. Một mình, tôi qua Cambridge, tiệm Pub New York. Dĩa ghêu hấp, miếng bê nướng Rượu Đỏ, 8 shot Scotch, 8 chai bia, tôi bay thẳng lên trời... Nhưng đáp xuống trật lất, không tới xe... Xe nào cũng không vô được, tôi quay lại Bar, nhờ phone cho thẳng em vợ, vì cái phone tôi bỏ trong túi quần, nãy giờ tìm hoài, không biết ở đâu.
- Hello! Sáu hả? Anh H đây.
 - Giờ này chưa ngủ? Cần gì anh Ba?
 - Anh không vô xe được!
 - Sao? Không có chìa khóa?
 - Chìa khóa trong túi mà không biết xe ở đâu. Nãy giờ mở máy cửa không được!
 - Rồi! Tiêu! Anh tới Nha Trang rồi! Ở đó tui ra liền... Nhưng anh ở đâu!
 - New York!
 - New York? Cha đi nhậu tới New York?
 - Pub New York... Cambridge.
- Thằng em vợ ra tới tiệm. Anh *barman*:
- Tôi biết ổng say, nhưng đúng là Playboy Việt Nam, nãy giờ ổng tặng tip tới \$400...
- Anh chìa ra cái đĩa đầy những tờ \$20.
- Tôi chỉ nhận \$40, còn lại anh mang về cho ổng.
- Thằng em Vợ cám ơn anh *barman* tốt bụng, đưa tôi ra xe, chở về nhà nó ngủ qua đêm. Sáng hôm sau.
- Anh không uống rượu được, sao uống nhiều vậy?
 - Cả 30 năm rồi chị mầy cấm rượu, bữa nay tao uống bù!... Say bù luôn!
- Nó lác đầu.

Vợ tôi đi, 3 ngày. Bữa sau, chiều Thứ 6

- Nè anh! Ông đó nhiều vợ... Không nên chơi. Gần mực thì đen!

Tôi cười.

- Vậy chơi với Cha Đạo? Hay mấy cha lại cái?
- Ông này uống như hũ chìm, rượu vô văng tục chửi thề. Không tư cách!
- Nhưng ông đánh guitar hay.
- Segovia chơi guitar thần sầu... Đâu có chửi thề. Estatone cũng vậy.

Tôi chổng.

- Ông người Cà Mau, chửi thề là đầu môi, chót lưỡi... Không có nghĩa là chửi!

Em vợ tôi nhún vai.

- Vậy tại sao chửi?
- !!!
- Bà đó mấy đời chồng, bây giờ không chồng... Rảnh! Gặp ai cũng gạ!

Tôi phản đối.

- Bả thích hát hò, anh đánh đàn vui chơi, có sao đâu! Gạ anh làm gì?

Cô vợ cười rồ rồ như Đắc Kỷ viêm họng.

- Đẹp trước! Tới khi anh "có sao" là tiêu!
- Cha đó sắp băng đảng phỏ Tàu!

Vợ tôi đi, 4 ngày.

Hôm nay tôi đi chợ mua 3 đầu cá mú nấu canh măng chua, 3 con Red snapper làm gỏi sống, 20 con sò huyết nướng bơ tỏi, và phone cho vài người trong Black list của cô vợ.

Mọi người tới, đêm nhậu tưng bừng.

- Con vợ thứ 5 giận, về Cà Mau gỏi!
- Ông nhiều vợ, nốc bia, than. Bà thích trai tơ cười hình hích bên người bạn tôi vừa bị vợ bỏ.
- Có gì gọi em cho vui. Em cũng solo mà!

Ông anh phỏ Tàu.

- Cần thì kêu một tiếng... giao liền, chung liền, an toàn!
- Bà nhiều chuyện lào phào, không ai nghe, quay qua ông Chính Trị.
- Ông biết hông?
- Tức nhiên là tôi biết rõ chiến lược của thằng Ủn Bắc Hàn! Nó chỉ thâu cáy, theo Mỹ để giảm áp lực quân sự cho Trung Quốc ở biển Đông! Nhưng Trump biết! Nên...

Ông thích gái tơ.

- Con nhỏ này dân Cà Mau, 18 tuổi, còn hôi mùi phèn!...

...

Vợ tôi đi, 5 ngày.

Tôi bắt đầu đi chợ, nấu ăn.

Dễ quá!

Ribeye Steak, baby salad, hộp súp kem gà xé, ly chát đỏ, xong buổi tối, bữa sáng, sau khi tập xong, 2 trứng chiên, bánh mì Bơ, trái cà chua, trái cam, ly nước táo, xế chiều 2 cái Taco, ly Bloody Ceasar...

9 giờ tối, gọi thằng bạn ra Pub Mỹ gần nhà, coi football, ăn trầu nướng, khoai tây chiên, làm 10 chai bia, ngà ngà về nhà, ngủ.

Vợ tôi đi, 6 ngày.

Hôm nay Thứ 7, rảnh, xuống hầm, giặt đồ, lên nhà, tắm, thay đồ,

- Hello! Làm gì đó cha?
- Thằng bạn cũ từ thời Hippy ở Sài Gòn, gọi.
- Ờ... Mới tắm xong, cha đang ở đâu?
- New York!
- Sao?
- Còn 20 phút là tui tới nhà ông, đang lái xe... Ghé thăm bạn dzàng!
- Ừ tới đi, tui đợi.

Thằng bạn tới.

- Lâu không gặp. Đang rảnh rang, tui mình dung dăng cái!
- Bạn gái trúng chỗ, vợ không có nhà, tui dung dăng ngay.

- Mình đi chơi, trò đặc biệt.
 - Là sao?
 - Ăn chiều, tắm hơi, đấm bóp, ăn tối, giải khuây.
- Tôi nhảy khỏi ghế.
- Bao nhiêu, ai làm, ở đâu?
 - \$ 2,000 bao hết từ đầu tới cuối!
- Bạn tôi, mặt như ông Địa!
- Tui mới vô mấy chục vé Football, mời bạn già một châu!
- Tôi cười.
- Cha nói rõ một chút về vụ chơi! Chỗ đặc biệt là sao?
- Bạn tôi nhìn, lắc đầu, thở một hơi dài.
- Tội nghiệp cho anh hùng mất kiếm! Play Bòí mất đồ chơi!
- Bạn bước tới.
- Chỗ đặc biệt là chỗ “Ai cũng biết! Chỉ VỢ mình không biết”!
 - À!
 - Là chỗ: Ăn đồ biển thượng hạng, chuyên bỗ Dương: Sò Irish, súp cá ngựa Đại Hàn, steak bò Wagyu ướp whiskey 5 năm...
- Tôi ù tai.
- ... Là massage full body! Là đấm, là bóp từ trên xuống dưới!
 - ?!
 - Chỗ nào thuộc body thì massage! He he! Đặc biệt là: Chỗ không body cũng mass luôn!
- Tôi hoang mang.
- Là sao?
 - Là tóc! Hair Massage!
 - Nhưng tóc tui hớt sát da, cha trọc đầu...Tóc đâu mà mass?
- Bạn tôi lui ra cười ha hả.
- Ời cha playboy bị treo giò!... Tui đã nói, chỗ nào có HAIR là mass!
- Tôi sáng ra như Tam Tạng gặp Kinh!
- Vậy thì đi.

Chúng tôi đi.

Tại một nhà hàng Thái rất nhỏ, bề ngoài có vẻ ế ẩm, ít ai để ý, khu Quincy.

... Theo tiêu chí: Cái gì cũng ĐẤM, cái gì cũng BÓP.

Cô gái xinh đẹp (không biết từ nước Á Châu nào,), 2 miếng vải lụa che trên, che dưới, núi rừng ẩn hiện, xoa dầu từ ngực tới chân tôi, cảm giác thịt da như kim chích, rung rức nóng, hai bàn tay xoa từ từ...bóp nhẹ nhẹ.

Nằm úp.

Nằm ngửa.

Nằm nghiêng.

Tay cô đấm, tay cô bóp.

Từ ngón tay cho tới ngón chân, từ tóc trên đầu... Xuống bụng, xuống 2 inches...4 inches! Xuống tới tóc không phải trên đầu!

Người tôi căng như da trống, đầu óc bán loạn, máu me lên xuống rần rật...

Bây giờ thì tôi nhớ lời cha bạn.

- Ời cha playboy bị treo giò!... Tui đã nói, chỗ nào có HAIR là mass!

Và giờ phút này, cô gái Á Châu xinh như múi mít BẮT ĐẦU... Cái chuyện Hair Massage.

...

- Cha nội!

Bạn tôi quay lại.

- Thì ăn súp rồi về!

- Không phải chuyện về?

- Gì?

- Đâu có gì hay! Bọn nó xạo. Hair massage cũ như Xóm Mới! Hồi xưa tao mần rồi!

Bạn nhún vai.

- Nhưng ở đây là mới, là fun.

Sáng sau, bạn tôi về New York,

Tôi một mình ngồi nhìn mấy con kiến bò trên cửa sổ.

Vợ tôi đã đi 7 ngày.

12 giờ trưa, tôi vô bếp, chưa biết phải làm món gì...

À! lấy bao rong biển, bỏ một nắm vô tô lớn, 2 muỗng bột cá Nhật, xả đá 4 con tôm tiger, nấu nước sôi, luộc 4 con tôm khi thấy đỏ, lấy ra, lột vỏ, cắt từng lát, luộc 2 cái trứng, lột vỏ, cắt lát, thêm vài miếng hành tây, đổ nước sôi, đậy nắp, 10 phút, mở nắp cắt mấy lát ớt xanh, thêm tiêu xay, rót ly sữa. Xong! Tôi ngồi vô bàn, ăn tô súp rong biển Nhật Bản của bữa sáng Chúa Nhật, tôi nhai thật chậm... Tiếng rào rào của rong biển lăn tăn. Bên kia chiếc bàn ăn nhỏ, chiếc ghế vợ tôi vẫn ngồi...

Trống trơn!

Tôi ngừng nhai.

Tiếng tim đập thùm thụp trong lồng ngực.

Tôi bỏ tô súp, đứng dậy, bước ra phòng khách.

Nắng qua cửa kính dài, rọi một vệt dọc trên sàn, trước sân cây táo trơ lá, hơi lạnh lún phún mờ bên cửa, mùa Đông đã thật gần...

Bây giờ tôi mới thật sự thấy cái vắng vẻ của nhà tôi.

Bây giờ cái vắng vẻ của nhà tôi đã là CÁI TRỐNG TRÁI của tôi.

Tôi ngừng lại, trước chiếc kiếng dài bên tường. Tôi nhìn tôi trong kiếng (Mượn tựa: Tôi nhìn tôi trên vách, của chị Nhã Ca).

– Mẹ ơi! Tôi như Robinson trên hoang đảo, tóc tai lún phún trên cái đầu trọc, râu lòi còi, Mắt thâm, người lom khom như dân chích choác...

Tháng rồi, khám tổng quát, Bác sĩ nói: Anh còn ngon hơn tôi.

Mới ngon lành đây mà!

Tôi vậy sao?

Không lẽ tôi như vậy sao?

Mẹ! Không có vợ LÃ- VẬY- SAO?

Trong kiếng, da mặt tôi màu lá cây, gàn giống dân Xi Trum!

Vợ tôi bỏ đi đã ảnh hưởng TÔI tới mức đó sao?

Không lẽ KHÔNG có vợ, là tôi ... là xanh lè hay... Sao?

Nhìn chung quanh căn nhà im ỉm lặng lẽ...

Tôi bỗng sợ! Tôi run.

...

Móc túi, lấy phone, gọi.

– Hello! Anh đây!

– ...

– Hello! Em hả?

– ...

– Hello! Em ứa ứa!

– ...

– Hel....lo! Em á à! Bắt máy đi cưng!

– Cha kêu cái gì? Rảnh hả? Làm gì la vậy?

Tôi giật mình, mở mắt, toát mồ hôi. Vợ tôi ngồi kế bên, xì xào vô lỗ tai.

– Tắt phone, không được phép xài trong bệnh viện

Tôi mở to mắt.

– Vậy... Nãy giờ em ngồi đây hả... Em không phải là ...?

– Là ai?

– ... Cô gái Việt Nam...

– Bộ tui hông phải VN hả?

– Ờ!... Nhưng...

Cô Y Tá bước ra.

– Mr HO...Theo tôi!

Cô hỏi.

– Bà cũng muốn gặp Bác sĩ?

– Dạ! Tôi muốn giải thích thêm về bệnh của ông ta.

Tụi tôi gặp Bác sĩ Chandler, đã 20 năm quen thuộc.

...

Bác sĩ Chandler cho biết: Sẽ chuyển tôi qua khám Thần Kinh, vì tôi có triệu chứng bệnh, gọi là: Tưởng tượng cao độ. Tôi thắc mắc, hỏi Bác sĩ.

- Tôi tập mỗi ngày, sức khỏe bình thường, tại sao?
- Bệnh này thường xảy ra cho những người làm việc bằng trí tuệ đã lớn tuổi, về hưu.
- Là sao?

Bác sĩ.

- Là: Tự mình tưởng tượng cao độ. Tự mình suy diễn những hành động của người khác theo kiểu của mình.

Bác sĩ vỗ vai.

- Chắc mấy bữa Tết Tây ... nhậu tưng bừng chứ gì? Khi lớn tuổi... Mình hay tự ti rằng: Ta còn ngon quá mà! Sao Ta hết xài! Sao Ta bị bỏ rơi! Ta mất thớ!

Ông nhún vai

- Bệnh là do: CHÍNH MÌNH tự nghĩ!

Quay qua tôi, nói nhỏ.

- Gặp gỡ, tụ tập bạn bè, đàn địch hát ca, chuyện trò văn chương thi phú, ăn nhậu nhưng đừng say sưa, cứ uống rượu mạnh, lâu lâu nhảy đầm vui vẻ, du lịch, giang hồ với vợ... Hết bệnh ngay! Tụi Mỹ bị bệnh này nhiều lắm... Đại khái là “High stress”

Tôi đứng dậy.

- Bác sĩ ui! Làm vậy thì hết bệnh “High stress”, nhưng sẽ lâm vô bệnh khác, nặng hơn nhiều.
- Bệnh gì?
- “Low income”

HĐV